

me, og så må der ikke bruges en krone mere, ellers mister man jo fuldstændig kontrollen.

Det, der er problemet i den tænkning, er jo, at der her trods alt er tale om et forholdsvis lille område set i forhold til finansloven som helhed. Uanset om det skulle være hr. Kim Andersens eller fru Elsebeth Gerner Niensens tal, der er rigtige, er tallene under alle omstændigheder dog af begrænset betydning for finansloven og for den danske stats muligheder for at få det til at løbe rundt. Det tror jeg også hr. Kim Andersen er enig i.

Men man har altså alligevel valgt den tilgang, på trods af at man jo har haft et system, som har virket som en motor med hensyn til at få sat gang i teaterlivet udeomkring i landet, hvor folk, der har nået min alder, godt kan huske, at det der med, at der er teatre i utrolig mange byer, er noget forholdsvis nyt. Det er jo, fordi man har haft den her refusionsordning.

Så har man sagt: Jamen vi vil ikke have den her automatik, vi vil ikke have sådan en kulturpolitisk automatik, der sikrer, at hvis kommunerne vil tage et initiativ på det her område, så går staten ind og støtter, for vi vil i stedet for erstatte den her automatik med en politisk prioritering.

Vi kunne også vælge at sige, at den kulturpolitiske automatik bliver erstattet af en finanspolitisk automatik, sådan at man, når man ude i en kommune skal tage stilling til, om man vil oprette et nyt teater, i hvert fald med sikkerhed kan vide, at det får negative konsekvenser for egnsteatre i andre dele af landet. Det generer selvfølgelig ikke nødvendigvis folk i kommunerne, men det generer jo i hvert fald egnsteatrene. Så det er udgangspunktet: Hvis der fortsat kommer nye teatre, hvis der fortsætter med at være vækst, hvis kommunerne ønsker at give flere penge til de her områder, ja, så ender det med for andre teatre andre steder i landet at betyde, at det får en negativ effekt.

Så man har altså erstattet en automatik, som i hvert fald havde et kulturpolitisk godt sigte og et kulturpolitisk godt resultat, med en anden finanspolitisk automatik, som måske sikrer nogle få millioner kroner ekstra til statens bugnende overskud, men som i hvert fald har en meget negativ effekt kulturpolitisk.

Der er også et eller andet paradoksalt i, at man laver konsulentordninger og andre tiltag, når formålet er det meget, meget prisværdige og smukke, at man vil højne kvaliteten, samtidig med at man også lægger en stramning ind i for-

hold til det økonomiske niveau, som vel også har nogen betydning.

Ud over selvfølgelig at have en stor kulturpolitisk betydning – fordi der jo også i egnsteatrene er sket en kulturel og teatermæssig udvikling, også en udvikling, som måske ikke sker i de større og mere etablerede forsamlinger – har det selvfølgelig også en stor negativ effekt på den oplevelse, man har udeomkring i landet af, at man har mulighed for at komme ind og se teaterforestillinger, hvis vi ikke fortsat har en udvikling og en vækst på det her område.

Ikke overraskende indtager Enhedslisten det synspunkt, at vi vil stemme imod det her lovfor-slag.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til ordføreren. Så er det kulturministeren.

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Nu har vi jo gennem nogle måneder været igen-nem en meget indgående drøftelse af regeringens forslag til en ny egnsteaterordning. Der har været nogle bemærkninger, vi har drøftet det i et samråd, der har været spørgsmål her i salen, men alligevel vil jeg på grund af nogle af de – synes jeg – misforståelser, der har været, godt prøve sådan lidt at samle tråden op i forslaget.

Den nye egnsteaterordning indebærer, at der indføres rammestyrt af bevillingen til statsrefusion af kommunale udgifter til egnsteatre. Ordningen er i øjeblikket lovbunden med en fast refusion på 50 pct. Men her skal man jo ikke glemme udgangspunktet for indførelsen af rammestyrt. Derfor synes jeg også, det er vigtigt med lidt talgymnastik her:

I 2001 brugte staten 39,6 mio. kr. på egnsteatre. I år vil staten bruge 66,8 mio. kr. på egnsteatre, eksklusiv det amtslige tilskud, så hr. Kim Andersen havde ret. Til næste år vil vi bruge meget tæt på 70 mio. kr.

Kl. 14.10

De tal er alle i 2007-priser og som nævnt uden at medregne de amtslige penge, som i år gives som direkte statslige tilskud. Så vi giver egentlig fra statens side noget mere end det, og tallene er fuldstændig sammenlignelige.

Så det, der er udgangspunktet her, er, at staten altså næsten har fordoblet tilskuddet til egnsteatre, siden vi trådte til som regering i 2001. Det må man jo sige er noget af en forbedring af forholdene for egnsteatrene i Danmark. Der må man vælge at se det under et. Det er en behård prioritering, der har gjort, at vi bruger